

OSTERMANN I PARTNERI

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Sukoišanska 6
HR-21000 Split

OSTERMANN I PARTNERI
odvjetničko društvo, d.o.o.

A ULICA GRADA VUKOVARA 284,
HR-10000 ZAGREB
T +385 1 5599800 \ F +385 1 5599808
E INFO@OSTERMANN.HR
W OSTERMANN.HR

Zagreb, 13. listopada 2020.

Poslovni broj: **St-538/2019**

Predlagatelj: **HETA Asset Resolution Hrvatska d.o.o.**, sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6/a, OIB: 87064273078, zastupano po Vjekoslavu Ivančiću, odvjetniku iz Ostermann i Partneri, odvjetničko društvo, d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 284, OIB: 07170109408

Stečajni dužnik: **DOBAR GRADITELJ d.o.o. u stečaju**, sa sjedištem Splitu, Bihaćka 2, OIB: 09548010812, zastupano po stečajnoj upraviteljici Ivanki Sušić iz Dubrovnika, Gornji Kono 56, OIB: 74811324266

Podnositelj žalbe: **Goran Delić** – osoba ovlaštena za zastupanje stečajnog dužnika po zakonu do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka, zastupan po odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Zlatko Gregurić, Tatjana Figač-Gregurić i Hrvoje Mladinić, Bjelovar, Mihanovićeve 15b

**ODGOVOR PREDLAGATELJA
NA
ŽALBU PODNOSITELJA**
protiv rješenja o otvaranju stečajnog postupka
od 11. rujna 2020., poslovni br. St-538/2019

1x

1. Predlagatelj ovim podneskom daje odgovor na žalbu podnositelja, Gorana Delića, ovlaštenog za zastupanje stečajnog dužnika po zakonu do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka, protiv rješenja o otvaranju stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom od 11. rujna 2020., poslovni br. St-538/2019 (dalje: „**Pobijano rješenje**“).

2. Podnositelj u žalbi osporava da je predlagatelj u skladu s čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona (Narodne novine br. 71/2015, 104/2017; dalje: „**Stečajni zakon**“) učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine, koja tražbina predstavlja naknadu za neovlašteno korištenje nekretnine upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Bjelovaru, Zemljišnoknjižni odjel Križevci, zk. ul. br. 8205, k.o. Križevci (dalje: „**Nekretnina**“), i stečajnoga razloga nesposobnosti za plaćanje stečajnog dužnika, u bitnome navodeći:
 - (a) da su Ugovor o financijskom leasingu nekretnine br. HR/011100042 od 28. studenog 2007. i pripadajući Aneks od 14. listopada 2011. u dijelu u kojem je vrijednost objekta leasinga, iznos učešća u ukupnoj vrijednosti objekta leasinga, ukupan iznos naknada te iznos pojedine rate za leasing iskazan u švicarskim francima, plativo u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, ništetni,
 - (b) da je stečajni dužnik u cijelosti ispunio svoje ugovorne obveze na temelju navedenog Ugovora i pripadajućeg Aneksa te da mu je predlagatelj dužan priznati pravo vlasništva na Nekretnini,
 - (c) da je radi utvrđenja ništetnosti navedenog Ugovora i pripadajućeg Aneksa, kao i utvrđenja da je stečajni dužnik u cijelosti ispunio svoje ugovorne obveze na temelju navedenog Ugovora i pripadajućeg Aneksa te da mu je predlagatelj dužan priznati pravo vlasništva na Nekretnini, pokrenut parnični postupak koji se sada vodi pred Trgovačkim sudom u Bjelovaru pod poslovnim br. P-70/2019 (dalje: „**Parnični postupak**“),
 - (d) da je predlagateljeva tražbina u zastari.
3. Pored navedenog, podnositelj osporava postojanje stečajnog razloga pozivajući se i na zastaru svih obveza s kojima stečajnog dužnika tereti Ministarstvo financija – Porezna uprava, Područni ured Split i Grad Split.
4. U odnosu na osporavanje Pobijanog rješenja kako je sumirano *u paragrafu 2. ovog podneska*, predlagatelj prije svega ističe da ispravno naslovni sud navodi da stečajni sud ne može ulaziti u osnovanost tužbenog zahtjeva stečajnog dužnika u Parničnom postupku. Navedeno je potvrđeno u praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske (*rješenje od 19. rujna 2020., poslovni br. Revt 140/2012*). Štoviše, tumačenje koje bi dopuštalo stečajnom sudu da ulazi u meritum parničnog postupka bilo bi u direktnoj suprotnosti s odredbom čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona na temelju koje je dovoljno da predlagatelj postojanje svoje tražbine učini „vjerojatnim“, a ne i „dokazanim“. Slijedom navedenog, u cijelosti je neosnovan navod podnositelja žalbe da je naslovni sud bio dužan ulaziti u osnovanost tužbenog zahtjeva iz Parničnog postupka.
5. S druge pak strane, naslovni sud bi u skladu sa sudskom praksom bio ovlašten ocjenjivati dokaze koji su provedeni u Parničnom postupku, no niti su izvođeni dokazi u Parničnom postupku koje bi naslovni sud mogao ocjenjivati niti je sam stečajni dužnik tijekom postupka pružio odgovarajuće dokaze kojima bi dokazao ili barem učinio vjerojatnim da on ima pravnu osnovu za korištenje Nekretnine, s time da stečajni dužnik niti sada podnositelj nisu osporili da stečajni dužnik drži Nekretninu u svojem posjedu i koristi je, a što je bila jedna od ključnih okolnosti za ocjenu vjerojatnosti postojanja tražbine predlagatelja.

6. Nadalje, sam prigovor zastare nije osnovan. Naime, zastara predlagateljeve tražbine nije ni počela teći jer u skladu s čl. 165. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. 91/1996, 68/1998, 137/1999, 22/2000, 73/2000, 114/2001, 79/2006, 141/2006, 146/2008, 38/2009, 153/2009, 90/2010, 143/2012, 152/2014) zastarni rok od 3 godine počinje teći tek nakon što nepošteni posjednik preda nekretninu. Štoviše, niti zastara u odnosu na samo prisilno ostvarenje dijela tražbine putem zadužnice nije nastupila budući da je podnošenjem zadužnice na FINA-u zastara prekinuta. Naime, dostava zadužnice radi naplate tražbine radnja je vjerovnika izjednačena s radnjama poduzetim pred sudom ili drugim nadležnim organom, i kao takva ima učinak prekida zastarijevanja. Slijedom navedenog, u cijelosti je neosnovan navod podnositelja da je predlagatelj bio dužan pokrenuti bilo kakav postupak radi isplate njegove tražbine.
7. U odnosu na navode koji se tiču porezne zastare isprava pred FINA-om, predlagatelj isto tako navodi da apsolutna zastara nije nastupila iz istog razloga zbog kojeg pravo na prisilno ostvarenje predlagateljeve tražbine na temelju ovršne isprave nije zastarjelo.
8. O zastari se i sam naslovni sud očitovao navodeći kako prema mišljenju suda tijekom prethodnog postupka dužnik nije dokazao svoje tvrdnje niti je pružio za to odgovarajuće dokaze, no da i neovisno o tome, sve i da su prigovori zastare osnovani, sam stečajni dužnik je na ročištu održanom 24. lipnja 2020. priznao da su osnovane evidentirane neizvršene osnove za plaćanje koje se odnose na naknade FINA-e u iznosu od 4.800,00 kn, a što utvrđuje postojanje presumpcije o nesposobnosti za plaćanje (*vidjeti na str. 7. obrazloženja Pobjanog rješenja paragraf 7.*).
9. Slijedom svega navedenog, predlagatelj predlaže drugostupanjskom sudu da odbije žalbu podnositelja te da potvrdi Pobjano rješenje.

HETA Asset Resolution Hrvatska d.o.o.,
zastupano po: